

תת"ע 9302/01/23 - עמירה מזואי נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדירה

תת"ע 9302-01-23 מדינת ישראל נ' עמירה מזואי
תיק חיצוני: 14124056558

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת עידית פלא
UMBKAHSHUT
עמירה מזואי
נגד
מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משבבה
החלטה

עסקינו בבקשת לבטל פסק דין שניית בהיעדר המבוקשת ביום 23.2.23, ונדונה לקנס המקורי הקבוע בצדה של העבירה בגין נשפטה.

עינתי בטיעוני הצדדים בבקשת ובתגובה.

בית המשפט יעתיר בבקשת לבטל פסק דין שניית בהיעדר המבוקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיימן חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, אני סבורת כי זה לא מתקיים בעניינו, שעה שמאישור המסירה בתיק בית המשפט (וככלל את מספר הדוח, שמה של המבוקשת, ת.ז., כתובתה, וכן סטטוס המסירה, שם וחתימת עובד הדואר ותאריך המסירה) עולה, כי הזמן לדין נשלחה לבקשת וחזרה בצוין 'לא נדרש'; והבקשת לא הוכחה כי לא קיבלת את ההזמנה לדין מסיבות שאין תלויות בה ולא עקב הימנעותה מלקללה, ולא הציגה כל ראייה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 17/8427 מדינת ישראל נ' אמןון סאלם; רע"פ 805/09 שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל).

נקבע, כי "משמעות אישור מסירה בו מצוין כי הדואר "לא נדרש", כשמה כן היא, שהמערער לא ניגש לדואר ולמעשה **נמנע מלדרוש את הדוח** שנשלח אליו לדואר רשום. מכאן, הנטול עbor למערער להראות כי מחדלו איננו תוצאה של הימנעות מכוונת, אלא כי מדובר בסיבות **שאין תלויות בו**". (עפט (מחוזי חיפה) 22-09-2047 סלomon נ' מדינת ישראל, 22.10.24, פסקה 7); ו"שעה שדבר הדואר לא נדרש, והמערער לא הוכח כי לא קיבל את ההזמנה לדין בנסיבות שאין תלויות בו ולא הציג כל ראייה אחרת שבסכוכה לסתור את חזקת המסירה, הרי בדיון בית משפט כאמור דחה את בקשת המערער לבטל פסק הדיון" (עפט (מחוזי חיפה) 22-01-26126algao נ' מדינת ישראל, 17.1.22).

עמוד 1

בפסקה 9).

ובעניננו, המבקשת לא בירра את נסיבות מסירת הדוח, ואף לא פנתה לסתור הדאור לבירור טענתה, ולפיכך, יש לראותה כמו שקיבלה את הזמנה לדין.

"משמעות קבלת עמדת המבקש היא ביטול בפועל של "חזקת המסירה" כל אימת שבעל דין מצהיר - בלי תמייה ראייתית נוספת - כי החזקה לא התקיימה בענינו". (רע"פ 20/1711 סני חורי נ' מדינת ישראל (ນבו 08.03.2020)).

לפיכך, המבקשת לא עמדה בנTEL ההוכחה המוטל על כתפיה, וניתן היה לדון אותה בהיעדרה (עפט (מחוזי חיפה) 27178-02-19 מאהר נ' מדינת ישראל, 19.2.21; עפ"ת (מחוזי ח') 18-12-18 נסאר נבוاني נ' מדינת ישראל; ועפ"ת (מחוזי ח') 11-09-2016 מוחמד מצאלחה נ' מדינת ישראל.

אשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בעניננו, שעה שהמבקשת לא הציגה טעמים של ממש לביסוס כפирתה, ולא הצביעה על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאלי ממש לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעלה של חשש לעיוות דין; ועל פי הפסיקה, אין די בהחשת העבירה בعلמא בצדיה להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 17/8427 מדינת ישראל נ' אמןון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

ראו דברי בית המשפט ברע"פ 20/1711 סני חורי נ' מדינת ישראל (ນבו 08.03.2020):

"המערער הסתפק בטענה כולנית לפיה רצה לשמוע את גרטתו בפני בית המשפט אולם לא פירט דבר מעבר לכך. בנסיבות אלו, לא ניתן לומר כי הרים את הנTEL המוטל על בעל דין המבקש את ביטולו של פסק דין.".

וראו גם עפ"ת (מחוזי ח') 23-01-18315 מוחמד אגבאריה נ' מדינת ישראל (ນבו 29.03.2023) פסקה 13:

"אין די בהעלאת טענה בعلמא, לפיה, "המערער כופר במיחס לו בכתב האישום, וסיכוי הגנתו טובים מאוד", כדי להצביע על חשש מפני עיוות דין. גם טענה לפיה, המערער "משוכנע שלא ביצע את העבירה המוחסת לו, כפי שמייחס לו בכתב האישום" (כמפורט בבקשת בית המשפט קמא), היא טענה בعلמא שאינה מבוססת".

אין גם בטענה לקיומו של נזק בשל צבירת נקודות במשרד הרישוי והטלת אמצעי תיקון כדי להציג קבלת הבקשה (עפ"ת (מחוזי חיפה) 37191-10-21 שרاري נ' מדינת ישראל, 21.11.15, פסקה 18); ו"מדובר בשיקול של תועלת ולא בשיקול של עיוות דין". וראו גם עפט (מחוזי נצרת) רביע מירם נ' מדינת ישראל, 16.2.24:

"בשולוי פסק הדין אצין כי לא ניתן להטעלם מההטופה הנפוצה לפיה מערערים/մבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הודעת ערעור, אך לאחר שנודיע להם על שלילת רישיון הנהגה או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. טופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מتوز רצון של אותם מערערים/נהגים לחילץ את עצם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה בר, כי אין עניין לנו בטענות שמקורן בפסק הדין עצמו או בהליך התעבורי העומד בסיס צבירת הנקודות."

לפיכך, הבקשה נדחתת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 17/8427 מדינת ישראל נ' אמןון סאלם (פורסם בנבו,

ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבז, 06.01.2009)(25.03.2018).

עיכוב הביצוע שניית מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדים.

ניתנה היום, י"ב איר תשפ"ג, 03 Mai 2023, בהעדר הצדדים.